

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.364/2024/4.
A felperes:	felperes (lakcím: felperesi cím1, tart. hely: felperesi cím2)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe, eljáró jogi képviselő: dr. Bereczki Zsigmond ügyvéd)
Az alperes:	Nemzeti Adó- és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi u. 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Rácz Tibor jogi hatósági szakreferens
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos, visszatartott illetmény kifizetése tárgyán indított közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 49.K.700.706/2024/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1991. szeptember 2. napjától – utóbb vezető beosztásban az alperes helység1 Adó- és Vámigazgatósága beosztás1ként – állt szolgálati jogviszonyban az alperesnél illetve jogelődjénél. A felperest 2018. június 26. napján a büntető törvénykönyvről

szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 294. § (1) bekezdése, (2) bekezdése, (3) bekezdése aa) és b) pontja szerinti hivatali vesztegetés elfogadása büntettének megalapozott gyanúja miatt gyanúsítottként hallgatták ki, mely miatt az alperes vele szemben 2018. június 28. napján a hivatásos szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettség vétkes megszegésének alapos gyanúja miatt fegyelmi eljárást indított a szám1 iktatószámú iratával. Egyidejűleg a szám2 számú iratával a felperest az állásából felfüggesztette a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (továbbiakban NAV tv.) 33/U. § (1) bekezdése alapján, és a NAV tv. 33/U. § (4)-(5) bekezdése alapján arról is tájékoztatta, hogy a felfüggesztés idejére illetmény jár, a felfüggesztés időtartamára járó illetmény 50%-át azonban vissza kell tartani. Az alperes a 2018. június 28. napján kelt szám3 számú iratában a megindított fegyelmi eljárást a NAV tv. 33/U. § (4) bekezdés c) pontja alapján a büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

[2] A büntetőügyben eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2023. október 11. napján kelt 5.Bf.140/2023/29. számú jogerős ítéletével a bűnösség kérdésében helybenhagyta az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 22.B.14/2021/66. szám alatti ítéletét, mely a felperest bűnösnek találta a Btk. 294. § (1) bekezdése, (2) bekezdése és (3) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, mely miatt 3 év szabadságvesztésre, 800.000 forint pénzbüntetésre, 3 év pénzügyőri és kormánytisztviselői beosztású foglalkozástól eltiltásra, 3 év közügyektől eltiltásra valamint vagyoneklkobzás megfizetésére ítélte.

[3] Az alperes a 2023. november 6. napján kelt szám4 iktatószámú iratában megállapította, hogy a felperes szolgálati jogviszonya a Nemzeti Adó- és Vámhivatal személyi állományának jogállásáról szóló 2020. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: NAV Szj.tv.) 66. § (1) bekezdés f) pontja alapján a foglalkozástól továbbá a közügyektől eltiltás miatt 2023. október 11. napjával megszűnt.

[4] Az alperes a 2023. december 12. napján kelt szám5 iktatószámú iratával a felperessel szemben indított fegyelmi eljárást a NAV Szj.tv. 34/B. § (1) bekezdés a) pont alapján megszüntette, mert annak tartama alatt a hivatásos szolgálati jogviszonya megszűnt.

[5] A felperes az alperestől a visszatartott illetményrész kifizetését kérte, melyre az alperes elnöke a szám6 iktatószámú válaszában arról tájékoztatta, hogy az igény teljesítését nem tartja indokoltnak.

A felperes keresete, az alperes védirata

[6] A felperes a keresetében a 2018. július 2. napjától 2023. október 11. napjáig tartó időszak vonatkozásában összesen bruttó 25.779.498 forint visszatartott távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a fegyelmi határozat az eljárás megszüntetéséről rendelkezett, így a fegyelmi eljárás nem hivatalvesztéssel zárult, tehát a visszatartott távolléti díj összegét a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdése szerint ki kell fizetni a részére. A NAV Szj.tv. 66. § (1) bekezdés f) pontja, 186. §, 193. § (1)-(2), (4)-(5) bekezdése és 194. § a) pontja egyértelmű, csak akkor nem kell visszafizetni a visszatartott összeget, ha fegyelmi eljárás hivatalvesztés büntetéssel zárul.

[7] Az alperes a védiratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte. A felperes által hivatkozott jogszabályhelyek alkalmazhatósága tekintetében alkotmányossági aggályt észlelt. Álláspontja szerint figyelemmel kell lenni az Alaptörvény R cikk (3) bekezdése és 28. cikke szerinti, a jogi normák értelmezésénél irányadó követelményre. A felperes esetében az elkövetett bűncselekményre figyelemmel nem mondható el, hogy a szervezet vagy a közszolgálat iránt a legcsekélyebb mértékű elkötelezettséggel is rendelkezne, a kifizetéssel rendeltetésellenes joggyakorlás valósulna meg. A büntetőeljárás és annak eredménye zárta ki, hogy a fegyelmi eljárást teljeskörűen le lehessen folytatni, a felperes esetében a közügyektől eltiltás volt a jogviszonyának megszüntetési oka, nem pedig a munkáltató intézkedése. A szolgálati jogviszony a munkáltató érdekkörén kívül álló körülmény miatt szűnt meg, de a joghatása a hivatalvesztéssel egyenértékű volt. A kifizetés sértené az egyenlő munkáért egyenlő bér elvét is, mert a felperesnek felróható okból nem végzett munkát, ezért a felmentés idejére való jelentős mértékű díjazásban részesítése nem lehetett jogalkotói szándék.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet mint alaptalant elutasította. Ítéletének indokolásában a NAV tv. 33/U. § (1) bekezdés a) pontjára, (4)-(5) bekezdésére, a NAV Szj.tv. 256. § (1) bekezdésére, 66. § (1) bekezdés f) pontjára, 194. § (1) bekezdés a) pontjára, 187. § (4) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperessel szemben foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabásra került, ezért a jogviszonya az alperesnél törvény erejénél fogva szűnt meg, jogviszony megszüntetésére az alperesnek már nem volt lehetősége, ezért a fegyelmi eljárást is meg kellett szüntetni. Az illetményének 50 %-a a fegyelmi eljárás során visszatartásra került, vele szemben hivatalvesztést kimondó fegyelmi határozat meghozatalára nem került sor, így a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdésének szó szerinti értelmezése alapján igényt tarthatott volna a visszatartott illetményrész kifizetésére. A NAV tv. 33/U. § (5) bekezdése nem írja elő a visszafizetést a fegyelmi eljárás megszüntetésének NAV Szj.tv. 194. § a) pontjában rögzített azon esetkörre, amikor annak tartama alatt az eljárás alá vont szolgálati jogviszonya megszűnt. A jogszabály megalkotásánál irányadó feltehető jogalkotói szándék az volt, hogy ne legyen jogosult az utólagos kifizetésre az, aki esetében olyan súlyos fegyelemsértés állapítható meg, hogy a továbbiakban a szolgálati jogviszonyának fenntartása nem indokolt. Az irányadó bírói gyakorlat, alkotmánybírósági gyakorlat alapján az Alaptörvény 28. cikke azt a kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy a jogszabályokat azok céljával, az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. A rendszertani értelmezés keretében nem csak egymásra tekintettel, hanem a jogalkotó céljára és az Alaptörvényre figyelemmel is értékelni kell a konkrét ügyben a jogi normákat.

[9] Mindezek fényében végezte el az elsőfokú bíróság a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdésének teleologikus értelmezését. Ennek során a NAV Szj.tv. preambulumból indult ki, melynek értelmében a szabályozás célja a személyi állomány megbecsülése és a szervezet tagjai közszolgálat iránti elkötelezettségének kihangsúlyozása. A hivatali vesztegetés büntetnének gyanúja után az alperes rendelkezett a felperes állásából történő felfüggesztéséről és a fegyelmi eljárás elrendeléséről, melyet a büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztett. A büntetőítéletek ugyan nem kerültek az eljárás során csatolásra, azonban a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) a rendelkezésre álló ügyszámok alapján azok fellelhetőek voltak, ezért azokat az elsőfokú bíróság figyelembe vette. A büntetőügyben hozott első- és másodfokú ítéletek indokolásának idézését követően kifejtette, hogy a büntetőbíróság általi megállapítások alapján a fegyelmi eljárás érdemi lefolytatása esetén a hivatalvesztés fegyelmi büntetés bizonyossággal megállapítható lett

volna. A foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazása is azt igazolja a felperes esetében, hogy olyan súlyú kötelezettségszegés áll fenn, ami nem teszi lehetővé a foglalkoztatási jogviszonya fenntartását. Eseti döntésre hivatkozással a jogviszony megszűnése és a fegyelmi eljárás megszüntetése közötti szoros oksági kapcsolat fennállását megállapíthatónak tartotta. Mindezekből az a következtetés vonható le, hogy a fegyelmi eljárás a felperesi jogviszony megszűnésével zárult volna érdemben, ez felel meg az objektív jogalkotói célvizsgálaton nyugvó jogértelmezésnek, ugyanis a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdésének értelmezésekor is azt kellett feltételezni, hogy a jogszabály a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös, gazdaságos célt szolgál. Mindezek alapján nem tartotta megállapíthatónak a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdése megsértését és úgy tekintette, hogy a fegyelmi eljárás a felperesi jogviszony megszüntetésével zárult, továbbá a kifizetésre vonatkozó kötelezettség a fenti jogszabályhely második mondatából sem következett. Alaptalannak tartotta a felperes arra történt hivatkozását, hogy az alperesnek nem kellett volna bevárnia a büntetőeljárás végét, mert a felfüggesztést indokoltnak tartotta a büntetőjogi felelősség tisztázásáig.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kötelezését bruttó 25.779.498 forint visszatartott távolléti díj és annak késedelmi kamata megfizetésére. Fellebbezésének indokaként kifejtette, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdése megsértésével az elsőfokú bíróság olyan bizonyítékokat is értékelt, melyek a felek nyilatkozataiban és a becsatolt iratokban nem szerepeltek. Túlterjeszkedett az alperesi védekezésén, olyan indokok alapján utasította el a keresetet, amelyek nem lehettek volna figyelembe vehetőek. Az alperes kizárólag jogkérdésben fejtette ki álláspontját, nem hivatkozott a büntetőeljárásban született ítéletekre. A Pp. 266. § (2) bekezdése szerint köztudomású illetve hivatalos tudomású tényeket akkor is figyelembe veszi a bíróság, ha arra a felek nem hivatkoztak, a büntetőítéletek azonban nem ilyenek, erre vonatkozó hivatkozás az elsőfokú ítéletben sem szerepel. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzendő a [35] bekezdés utolsó két mondata, [36-37] bekezdése és a [38] bekezdés első két mondata. Az elsőfokú bíróságnak sem a Kp. sem a Pp. bizonyításra vonatkozó rendelkezései alapján nem lett volna lehetősége az alperesi védekezésen túlmutató vizsgálódásra az ügyben. Hivatkozott a Kp. 2. § szerinti bírósági feladatokra, a (2), (4) és (5) bekezdés szerinti alapelvi jellegű követelményekre. Az elsőfokú bíróság eljárása nem felelt meg a Kp. 78. § (5) bekezdésének, a hivatalbóli bizonyítás elrendelésének nem volt helye. Maga az elsőfokú bíróság sem tekintette az eljárását a Kp. 78. § (6) bekezdése szerinti hivatalbóli bizonyítás elrendelésnek, hiszen nem hívta fel a feleket észrevételeik, bizonyítási indítványaik előterjesztésére. Az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyvi tájékoztatásában az iratismertetés keretében csupán utalt arra, hogy a büntetőügyben hozott ítéletek a BHGY-ban elérhetőek. Erre figyelemmel a Kp. 85. § (3) bekezdése sem alkalmazható, az alperes által nem hivatkozott bizonyítékok hivatalbóli figyelembevételére nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság a Kp. 2. §-át sértően járt el, mert az alperes javára részrehajlóan jogszabályi felhatalmazás nélkül hivatalból vett figyelembe körülményeket. Az elsőfokú ítélet a [38] bekezdésében kifejtette, hogy az alperesi védekezést a büntetőbírói megállapítások alapján találta megalapozottnak, melyre figyelemmel a hivatalvesztés fegyelmi büntetés álláspontja szerinti bizonyossággal megállapítható lett volna a fegyelmi eljárás lezárásaként. Jogsértő az elsőfokú

ítélet [40] bekezdésében tett állásfoglalás, mert nem kellett volna kivárni az alperesnek a büntetőeljárás végét.

[11] Alapítanul rögzítette a [39] bekezdésében, hogy a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdése megsértése nem volt megállapítható, és a fenti jogszabályhely második mondata egyébként is irreleváns az ügyben. A NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdése első mondatából következően a visszatartott összeget ki kellett volna fizetni, mert nem született az ügyben hivatalvesztést kimondó határozat. Hivatalvesztésnek nem tekinthető az az eset, amikor a büntetőbíróság foglalkozástól eltiltást kiszabó ítélete folytán szűnik meg az alperesnél a jogviszony. A jogszabály teleológiai értelmezése nem vezethet a norma szövegével szembeni értelmezésre, a NAV Szj.tv. megfogalmazása egyértelmű és félreérthetetlen, bírói jogalkotásra az adott esetben nem volt lehetőség. Mivel a fegyelmi eljárás a tárgyi esetben nem hivatalvesztés büntetéssel zárult, nem kerülhet sor annak latolgatására, hogy egyébként a fegyelmi eljárás érdemi lefolytatása esetén az mivel zárult volna. A NAV Szj.tv. szerinti fegyelmi büntetés a hivatalvesztés, a foglalkozástól való eltiltás pedig a Btk. szerint szankció, a normavilágosság követelményét sértené, ha a fenti fogalmakat összemosszánk. A jogbiztonság sérelmével járna, ha jogszabály mindenkor címzettje a neki kedvező teleológiai és alkotmánykonform értelmezést keresné. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdését, és az Alaptörvény 28. cikkének téves, meg nem engedhető módon történő kiterjesztő értelmezésén nyugszik.

[12] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl az alperes védekezésén, az alperesi érvelés helyességét nem a büntetőeljárásban született ítéletek megállapításai, hanem annak végeredménye, maga az ítélet támasztja alá. Az ítéletek a BHGY-ban elérhetőek, ezért azokat köztudomásúnak kell tekinteni, mert bárki számára hozzáférhetőek. Az ítéleti rendelkezésnek van jelentősége, nem a büntetőbíróság indokolásbeli megállapításainak, maga az ítéleti döntés az, ami alátámasztja ugyanis a hivatalvesztés valószínűségét. Az elsőfokú bíróság nem valósított meg jogalkalmazói jogalkotást, a teleológiai értelmezés az Alaptörvény 28. cikkével, R. cikk (3) bekezdésével és az Alaptörvényhez fűzött Nagykommentár 28. cikkhez fűzött magyarázatával összhangban áll, mely értelmezés a bíróságok kötelezettsége.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helyesen rögzítette, a visszafizetési igény elbírálásánál releváns anyagi jogszabályhelyeket megfelelően értelmezte és alkalmazta, indokaival a másodfokú bíróság — azok ismételése nélkül — egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emelik az alábbiakat.

[15] A felperes a fellebbezésében lényeges eljárási jogszabálysértésként hivatkozott arra a körülményre, hogy az elsőfokú bíróság a felperes büntetőügyében született első- és másodfokú ítéletet anélkül vette az ítéleti megállapításainak alapjául, hogy azokat a bizonyítási eljárás részévé tette volna. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása [35] bekezdésében hivatkozott arra, hogy a büntetőítéletek a BHGY-ban fellelhetőek, ezért nem kerültek az eljárás során csatolásra. Helytállóan hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőítéleteket mint a BHGY-ban fellelhető köztudomású iratokat figyelembe vehette, azokat nem volt szükséges külön a bizonyítási eljárás részévé tenni. Az elsőfokú bíróság a büntetőítéleteket, az azokban foglalt indokolást figyelembe vehette ugyanúgy, mint bármely más jogkérdésben a BHGY-ban közzétett, mindenki számára nyilvános és hozzáférhető eseti döntést, azok tartalmát az ítélet indokolása kialakításánál értékelhette. Mindezek miatt nem volt szükség arra, hogy az iratok csatolására az elsőfokú bíróság a feleket felhívja, avagy arról adjon tájékoztatást, hogy az ítéleteket mint köztudomású tényeket kívánja figyelembe venni. A fentiekre figyelemmel alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy a Kp. és a Pp. bizonyítási eljárásra vonatkozó szabályainak sérelmével került sor az elsőfokú ítéletben a büntetőeljárásban két fokon született ítéletek figyelembevételére.

[16] Az elsőfokú bíróságnak az ítéletét a kereset és a védirat érvelésének keretei között kellett meghoznia, nem vitatottan abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes esetében a visszatartott illetmény kifizetésére vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazandók-e. Ebben a kérdésben foglaltak el ellentétes álláspontot a peres felek, ennek mentén az irányadó jogszabályi rendelkezések értelmezésénél az elsőfokú bíróság felhasználhatta a BHGY-ban köztudomásúan fellelhető büntetőbíróági ítéleteket, ezért nem volt relevanciája annak, hogy azok indokolására külön az alperes a védiratában nem hivatkozott. Mindezek miatt alaptalanul érvelt a fellebbezésében azzal a felperes, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes védiratában foglalt védekezésem.

[17] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a bizonyítási eljárás lefolytatásával kapcsolatban a fellebbezésben hivatkozott Kp. és Pp. eljárásjogi rendelkezéseket.

[18] A felperes a fellebbezésében ennek kapcsán utalt ugyan a Kp. 2. §-a szerinti alapvető követelményekre, azonban nem adta elő a fellebbezésében, hogy mi az a többlettényállási elem, amellyel az elsőfokú bíróság eljárása a Kp. 2. § szerinti idézett alapvető követelményeket megsértette, miben áll az alperes javára való részrehajló eljárás. Mivel a fentiek szerint a bizonyítási eljárással összefüggő tételes jogi rendelkezést az elsőfokú bíróság eljárása nem sértett, az alapvető sérelem megállapításához szükséges többlettényállási elemet pedig a felperes nem adott elő, alaptalannak találta a másodfokú bíróság az alapvető jogsértésre vonatkozó fellebbezési érvelést is.

[19] A fellebbezés anyagi jogi érvelése abban állt, hogy a felperes tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon jogértelmezését, miszerint az irányadó jogszabályhely céljából kiindulva abban az esetben sem kell visszafizetni a visszatartott összeget, ha a fegyelmi eljárás ugyan megszüntetéssel ér véget, de annak eredménye érdemben feltehetően a hivatalvesztés fegyelmi büntetés kimondása lett volna.

[20] Az elsőfokú bíróság a kérdés eldöntésénél irányadó NAV tv. 33/U. § (5) bekezdésének – mellyel a lényegét tekintve egyezően került megszövegezésre a NAV Szj.tv. 193. § (5) bekezdése – értelmezésénél a jogszabályhely megalkotásánál irányadó jogalkotói célt kimerítően elemezte, melynek megítélésénél egyik támpontként vette figyelembe a büntetőügyben keletkezett ítéletek indokolását. A felperes által elkövetett bűncselekmény jellegére, az alperesnél betöltött beosztására is figyelemmel annak súlyára tekintettel értékelte úgy, hogy amennyiben a fegyelmi eljárás megszüntetésére nem kerül sor, érdemben a fegyelmi eljárás hivatalvesztés büntetéssel járt volna, mely esetre a NAV tv. 33/U. § (5) bekezdése kizárja a visszatartott összeg kifizetését. A fenti normahely – szó szerinti értelmezése alapján – valóban csak abból indul ki, hogy a fegyelmi eljárás érdemi döntéssel, fegyelmi határozattal zárul, mely esetben csak akkor zárja ki az összeg kifizetését, ha a fegyelmi határozat hivatalvesztés fegyelmi büntetést tartalmaz. Nem tartalmaz explicit szabályozást azonban arra az esetre, ha a fegyelmi eljárás érdemben nem fejeződik be, adott esetben a fegyelmi eljárás megszűnik, mert a felperes szolgálati jogviszonya a NAV Szj.tv. 66. § (1) bekezdés f) pontja alapján a fegyelmi eljárás alatt megszűnt. Erre a joghézagra kellett a megfelelő jogértelmezéssel kitölteni az irányadó jogszabályhelyet, mely összhangban áll az Alaptörvény 28. cikkében deklarált, a jogalkotói céllal, az Alaptörvénnyel összhangban álló, a közérköles és a közjó szerinti konform értelmezéssel. Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a NAV Szj.tv. preambulumban foglaltakat, azt a követelményt, hogy az alperes szolgálatában álló személyeknek a közszolgálat iránt maradéktalanul elkötelezettnek kell lenniük, ez vívhatja ki a személyük és az általuk szolgált intézmény társadalmi megbecsülését. A felperes által a hivatali kötelezettségével összefüggésben elkövetett hivatali vesztegetés büntette olyan körülmény, amely ezt a fenti megbecsülést, társadalmi bizalmat rengeti meg, és olyan jelentős súlyú cselekménynek minősül, mely miatt a felperes szolgálati jogviszonyának fenntartása az alperestől nem lett volna elvárható. A bűncselekmény elkövetése miatt alkalmazott foglalkozástól eltiltás okán szűnt meg hivatalból jogszabály erejénél fogva a felperes szolgálati jogviszonya a NAV Szj.tv. 66. § (1) bekezdés f) pontja értelmében, ez is alátámasztja azt a körülményt, hogy az elkövetett cselekmény súlya miatt a felperes szolgálati viszonyának fenntartása semmiképp sem lett volna elvárható. Mindezek alapján helytállóan utalt az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában felsorolt fenti körülményekre és jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által elkövetett cselekmény súlya miatt a fegyelmi eljárás érdemi lefolytatása esetén a hivatalvesztés fegyelmi büntetés minden bizonnyal megalapozottan kiszabásra került volna, ez nem tekinthető a fellebbezésben írtakkal szemben találgatásnak, ez a jogszabályhely értelmezésénél okszerűen figyelembe veendő szempont volt. A normahely értelmezésénél a felperes által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya kapcsán alappal vette figyelembe az elsőfokú bíróság a büntetőítéleti indokolásokat, erre figyelemmel alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság büntetőeljárás jogerős befejezésének bevárását helyénvalónak tartó álláspontjával szemben.

[21] A fenti értelmezést támasztja alá nem csak az irányadó jogszabályhely teleológiai, hanem rendszertani értelmezése is. A NAV tv. további rendelkezéseiben, a 34/E. §-ában került szabályozásra az eljárás arra az esetre, ha a kormányzati szolgálati jogviszonyban álló személy a hivatásos szolgálati jogviszonyával össze nem függő bűncselekményt követ el. A 33/U. §-ban szabályozott szolgálati jogviszonnyal összefüggő bűncselekmény szabályozásával összhangban büntetőeljárás megindítása esetén az állásból való felfüggesztés lehetősége szabályozásra került, a felfüggesztés idejére a (2) bekezdés szerint az illetmény 50%-át vissza kell tartani, melyet utólag ki kell fizetni, ha a büntetőeljárás jogerősen felmentéssel, illetve a büntetőeljárás bármely szakaszában megszüntetéssel zárul. Ezen szabályozással a jogszabály kifejezetten kimondja, hogy amennyiben a munkavállalóval szemben nem kerül sor jogerősen bűnösség megállapítására, akkor vissza kell fizetni a visszatartott összeget, tehát egyértelmű előírás, hogy bűnösség megállapítása esetén a kormánytisztviselő nem tarthat igényt a visszatartott összeg visszafizetésére. Erre a szabályozásra is figyelemmel ellentmondásos, az Alaptörvény 28. cikk szerinti közjóval, közérkölcssel, általános társadalmi felfogással szembemenő értelmezés lenne az, ha a más szövegezéssel megfogalmazott NAV tv. 33/U. § (5) bekezdése alapján abban az esetben is vissza kellene fizetni a visszatartott összeget a munkavállalónak, ha ugyan elmarasztaló érdemi fegyelmi határozat a vonatkozásában nem keletkezett, viszont ettől függetlenül a büntetőeljárásban a bűnösségét megállapították, vele szemben jogerősen büntetés kiszabásra került sor és a jogerős szabadságvesztését tölti is. A NAV tv. 33/U. § (5) bekezdése tekintetében még inkább indokolja a bűnösség figyelembevételét az a körülmény, hogy itt a szolgálati jogviszonnyal összefüggő elkövetésről van szó, ahogy a felperes esetében hivatali vesztegetés miatt született marasztaló büntetőítélet.

[22] Mindezekre figyelemmel helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre az elsőfokú bíróság, hogy a NAV tv. 33/U. § (5) bekezdésének helyes értelmezésével nem csak abban az esetben nem kell visszafizetni a visszatartott összeget, ha érdemi fegyelmi határozat meghozatalára és abban fegyelmi büntetés kiszabására sor kerül, hanem akkor sem, ha a perbeli esetben a fegyelmi eljárás a szolgálati jogviszony időközbeni megszűnése miatt megszüntetésre kerül ugyan, de a büntetőeljárásban a felperest jogerősen elmarasztalták. Mindezek miatt nem vezethetett eredményre a felperes azon fellebbezési érvelése, miszerint a NAV tv. 33/U. § (5) bekezdésének kifejezett rendelkezése irányában a fegyelmi eljárás megszüntetése esetén a visszafizetés megtagadása nem alkalmazható, kizáró rendelkezés hiányában részére a visszatartott összeg visszajár.

[23] Mindezekre tekintettel a Fővárosi ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[24] Az alperes a másodfokú eljárásra perköltségigényt nem érvényesített, ezért az Ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81 § (1)-(2), (5) bekezdései és 82. § (3) bekezdése alapján arról rendelkeznie nem kellett.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték (2.062.360 forint) a

felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1), (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[26] Az ítéltábla az ítélet elleni fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése és 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 22.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró